Dijous 33 durant l'any

Text de l'Evangeli (*Lc* 19,41-44): En aquell temps, quan Jesús arribà prop de Jerusalem i veient la ciutat, plorà damunt d'ella, tot dient: «Si coneguessis també tu en aquest dia allò que porta a la pau! Però ha estat amagat als teus ulls. Perquè vindran dies sobre teu, i els enemics et voltaran de palissades, i t'assetjaran, i t'estrenyeran per tots cantons, i et rebatran per terra, a tu i als teus fills que hi ha dins de tu, i no deixaran en tu pedra sobre pedra, per raó de no haver conegut el temps de la teva visitació».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Si coneguessis també tu en aquest dia allò que porta a la pau!»

Mn. Blas RUIZ i López
(Ascó, Tarragona, Espanya)

Avui, la imatge que ens presenta l'Evangeli és la d'un Jesús que «plorà» (Lc 19,41) per la sort de la ciutat escollida, que no ha reconegut la presència del seu Salvador. Coneixent les notícies que s'han donat en els darrers temps, ens resultaria fàcil d'aplicar aquesta lamentació a la ciutat que és —a la vegada— santa i font de divisions.

Però mirant més enllà, podem identificar aquesta Jerusalem amb el nou poble escollit, que és l'Església, i —per extensió— amb el món en què aquesta ha de dur a terme la seva missió. Si així ho fem, ens trobarem amb una comunitat que, tot i que ha assolit cims altíssims en el camp de la tecnologia i de la ciència, gemega i plora, perquè viu encerclada per l'egoisme dels seus membres, perquè ha aixecat al seu voltant els murs de la violència i del desordre moral, perquè rebat per terra els seus fills, arrossegant-los amb les cadenes d'un individualisme deshumanitzant. En definitiva, el que ens trobarem és un poble que no ha sabut reconèixer el Déu que la visitava (cf. Lc 19,44).

Tanmateix, nosaltres els cristians, no podem quedar-nos en la pura lamentació, no hem de ser profetes de desventures, sinó homes d'esperança. Coneixem el final de la història, sabem que el Crist ha fet caure els murs i ha trencat les cadenes: les llàgrimes que vessa en aquest Evangeli prefiguren la sang amb la qual ens ha salvat.

De fet, Jesús és present en la seva Església, especialment a través d'aquells més necessitats. Cal adonar-nos d'aquesta presència per a entendre la tendresa que Crist té per nosaltres: és tan excels el seu amor,

ens diu sant Ambròs, que Ell s'ha fet petit i humil perquè arribem a ser grans; Ell s'ha deixat lligar entre bolquers com un nadó perquè nosaltres siguem alliberats dels lligams del pecat; Ell s'ha deixat clavar a la creu perquè nosaltres siguem comptats entre les estrelles del cel... Per això, hem de donar gràcies a Déu, i descobrir present enmig de nosaltres aquell que ens visita i ens redimeix.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «M'horroritzo per por de què, per culpa de la poca reflexió de la meva ànima o perquè em preocupo de coses inútils, m'aparti de l'amor a Déu i em torni oprobi i deshonra per a Crist» (Sant Basili el Gran)

- «El Déu veritable surt al nostre encontre amb la "desarmant" mansuetud de l'amor» (Benet XVI)

- «(...) Quan [Jesús] veu Jerusalem, plora per ella, i exhala encara un cop més el desig del seu cor: 'Si haguessis conegut en aquest dia, tu també, allò que et duu a la pau! En canvi, ha estat amagat als teus ulls' (Lc 19,41-42)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 558)